

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 607/2015-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 1. decembra 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], vo veci namietaného porušenia čl. 12 ods. 1 a 2, čl. 13 ods. 1 písm. a) a ods. 4, čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1, čl. 50 ods. 5, čl. 141 a čl. 154c Ústavy Slovenskej republiky, čl. 1, čl. 6 ods. 1, čl. 7 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 2 ods. 1 a čl. 4 ods. 2 Protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 47 a čl. 49 ods. 1 a 3 Charty základných práv Európskej únie uznesením Okresného súdu Žilina sp. zn. 36 Nt 22/2014 zo 6. marca 2015 a uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 3 Tos 49/2015 z 30. apríla 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. júla 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia čl. 12 ods. 1 a 2, čl. 13 ods. 1 písm. a) a ods. 4, čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1, čl. 50 ods. 5, čl. 141 a čl. 154c Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 1, čl. 6 ods. 1, čl. 7 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), čl. 2 ods. 1 a čl. 4 ods. 2 Protokolu č. 7 k dohovoru, čl. 47 a čl. 49 ods. 1 a 3 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) uznesením Okresného súdu

Žilina (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 36 Nt 22/2014 zo 6. marca 2015 a uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 Tos 49/2015 z 30. apríla 2015.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom okresného súdu sp. zn. 3 T 111/2012 z 19. februára 2013 uznaný vinným zo spáchania trestného činu lúpeže podľa § 188 ods. 1 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) a bol mu uložený trest odňatia slobody vo výmere piatich rokov a desiatich mesiacov. O sťažovateľovom návrhu na povolenie obnovy konania rozhodol okresný súd namietaným uznesením zo 6. marca 2015, ktorým tento návrh zamietol. Sťažnosť podanú proti predmetnému uzneseniu zamietol podľa § 193 ods. 1 písm. c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) krajský súd svojím uznesením z 30. apríla 2015.

Sťažovateľ v sťažnosti adresovanej ústavnému súdu namieta, že ním podaný návrh na povolenie obnovy konania bol okresným súdom „*predčasne zamietnutý a to bez vykonania dokazovania*“, v čom vidí sťažovateľ porušenie svojho práva na obhajobu, ako aj ostatných v sťažnosti označených práv vyplývajúcich z ústavy a záväzných medzinárodných zmlúv. Uznesenie okresného súdu hodnotí sťažovateľ ako neodôvodnené, a teda arbitrárne, keďže sú podľa jeho názoru právne závery tohto rozhodnutia v rozpore s princípmi právnej logiky. Odôvodnenie uznesenia krajského súdu považuje sťažovateľ za nedostatočné, keďže sa podľa neho krajský súd nezaoberal skutočnosťami, ktoré namietal v podanej sťažnosti.

Sťažovateľ v označenom postupe konajúcich súdov vidí porušenie svojich práv špecifikovaných v sťažnosti označenými článkami ústavy, dohovoru a charty.

Sťažovateľ na základe uvedeného žiada, aby ústavný súd rozhodol o jeho sťažnosti nálezom, ktorým by vyslovil porušenie jeho práv podľa čl. 12 ods. 1 a 2, čl. 13 ods. 1 písm. a) a ods. 4, čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1, čl. 50 ods. 5, čl. 141 a čl. 154c ústavy, čl. 1, čl. 6 ods. 1, čl. 7 ods. 1 a čl. 13 dohovoru, čl. 2 ods. 1 a čl. 4 ods. 2 Protokolu č. 7 k dohovoru, čl. 47 a čl. 49 ods. 1 a 3 charty uznesením okresného súdu sp. zn. 36 Nt 22/2014 zo 6. marca 2015 a uznesením krajského súdu sp. zn. 3 Tos 49/2015

z 30. apríla 2015, predmetné uznesenia zrušil a „*prikázal súdu prvého stupňa, aby vo veci opätovne konal*“, a priznal mu tiež náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nespĺňajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané zjavne neoprávneným subjektom, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

II.1 K namietanému porušeniu čl. 12 ods. 1 a 2, čl. 13 ods. 1 písm. a) a ods. 4, čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1, čl. 50 ods. 5, čl. 141 a čl. 154c ústavy, čl. 1, čl. 6 ods. 1, čl. 7 ods. 1 a čl. 13 dohovoru, čl. 2 ods. 1 a čl. 4 ods. 2 Protokolu č. 7 k dohovoru, čl. 47

a čl. 49 ods. 1 a 3 charty uznesením okresného súdu sp. zn. 36 Nt 22/2014 zo 6. marca 2015

System ochrany základných práv a slobôd zaručených ústavou a ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich zo záväznej medzinárodnej zmluvy je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základným právam a slobodám, resp. ľudským právam a základným slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 127 ods. 1 a čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd, resp. ľudských práv a základných slobôd (čl. 144 ods. 1 a 2 a čl. 152 ods. 4 ústavy). Všeobecné súdy sú tak ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (II. US 13/01).

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd vo vzťahu k označenému uzneseniu okresného súdu konštatuje existenciu procesnej prekážky brániacej prerokovaniu sťažnosti, ktorou je nedostatok právomoci ústavného súdu.

Trestný poriadok zakotvujúci inštitút sťažnosti poskytuje priestor aj na uplatnenie námietok týkajúcich sa pochybení konajúceho súdu potenciálne predstavujúcich zásahy do základných práv a slobôd. Rozhodovanie o tomto opravnom prostriedku patrí vždy druhostupňovému súdu.

Sťažovateľ disponoval možnosťou uplatniť svoje námietky o prípadnom pochybení prvostupňového súdu prostredníctvom podanej sťažnosti, ktorú aj využil. Ochrana jeho právam bol oprávnený a zároveň povinný poskytnúť krajský súd. Táto skutočnosť vylučuje právomoc ústavného súdu preskúmať námietky sťažovateľa uplatnené proti prvostupňovému rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na povolenie obnovy konania.

Ústavný súd tak rozhodol o odmietnutí sťažnosti v uvedenej časti podľa ustanovenia § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

II.2 K namietanému porušeniu čl. 12 ods. 1 a 2, čl. 13 ods. 1 písm. a) a ods. 4, čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1, čl. 50 ods. 5, čl. 141 a čl. 154c ústavy, čl. 1, čl. 6 ods. 1, čl. 7 ods. 1 a čl. 13 dohovoru, čl. 2 ods. 1 a čl. 4 ods. 2 Protokolu č. 7 k dohovoru, čl. 47 a čl. 49 ods. 1 a 3 charty uznesením krajského súdu sp. zn. 3 Tos 49/2015 z 30. apríla 2015

Sťažovateľ v podanej sťažnosti, v časti smerujúcej proti označenému uzneseniu krajského súdu formulované námietky porušenia označených článkov ústavy, dohovoru a charty opiera o všeobecné tvrdenie nedostatočného odôvodnenia uznesenia krajského súdu, ktorý sa podľa názoru sťažovateľa nevysporiadal so skutočnosťami predstretými v ním podanej sťažnosti (smerujúcej proti uzneseniu okresného súdu o zamietnutí návrhu na povolenie obnovy konania).

Ústavný súd preskúmal obsah uznesenia krajského súdu, aby posúdil, či odôvodnenie namietaného rozhodnutia krajského súdu spĺňa požiadavky kladené judikatúrou ústavného súdu na kvalitu odôvodnenia súdneho rozhodnutia.

Krajský súd v uznesení, ktorým zamietol sťažnosť sťažovateľa uplatnenú proti prvostupňovému rozhodnutiu okresného súdu, konštatoval súlad postupu okresného súdu s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku, ako aj kompaktnosť právneho záveru jeho rozhodnutia so zisteným skutkovým stavom.

Krajský súd interpretoval relevantnú právnu úpravu – § 394 ods. 1 Trestného poriadku, kde zdôraznil, že predmetom konania o povolenie obnovy konania nie je preskúmanie zákonnosti a odôvodnenosti pôvodného rozhodnutia, ale výlučne otázka danosti nových skutočností alebo dôkazov spôsobilých, či už samostatne alebo v spojení so skutočnosťami alebo dôkazmi už skôr známymi, privodiť nové rozhodnutie o vine alebo treste.

V intenciách sťažnostných námietok sťažovateľa krajský súd sťažovateľovi jasne vysvetlil, že subjektívne tvrdenie sťažovateľa o nepravdivosti výpovede sťažovateľom špecifikovanej svedkyne a návrh na jej opätovné vypočutie nemožno považovať za tzv. novú skutočnosť opodstatňujúcu povolenie obnovy konania. Krajský súd

v nadväznosti na to dodal, že daná svedkyňa bola v rámci pôvodného trestného konania viackrát vypočutá a s listinou, ktorá mala podľa názoru sťažovateľa ozrejmiť dôveryhodnosť jej výpovede, bol oboznámený nadriadený súd v rámci odvolacieho konania, preto nejde o skutočnosti a dôkazy nové, ale také, ktoré boli súdu v pôvodnom konaní známe.

Ústavný súd je toho názoru, že právny záver rozhodnutia krajského súdu sa opiera o náležitú interpretáciu aplikovanej právnej úpravy a primerané logické zdôvodnenie majúce základ v jasných skutkových okolnostiach. Ústavný súd je toho názoru, že krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia relevantným otázkam formulovaným sťažovateľom v uplatnenej sťažnosti poskytol zrozumiteľnú a náležitú odpoveď.

Ústavný súd dospel k záveru, že účinky uplatnenej právomoci vo veci rozhodujúceho krajského súdu v danom prípade sú zlučiteľné s obsahom sťažovateľom označených článkov ústavy, dohovoru a charty, preto sťažnosť v danej časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na všetky uvedené závery ústavný súd rozhodol o sťažnosti sťažovateľa tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. decembra 2015